

Մաքէ ու երեսկստութենէ դուրս բն
ղուն, ժիր ու գործունեայ կեանք յ' ու
նեցաւ նա, այլադան, յոյժ ծանր և ճնշո
ղէպեբերով աւրի, բայց ինք իր յանդուգ
ու անվեհեր նկարագրաւ և անյողղ կա
մօք ու հանճարաւ գրեց ու անցաւ ամե

Արտթեանն ու բարութեանն չափ ալ կրօնասէր էր Հանգստեցեալը, և թերեւս կրօնասէր լինելովն աւելի արի էր և բարի, և եկեղեցական ասացմունքն, կարգն ու արարողութիւնը լաւ գիտեր, և նախանձախնդիր էր անոնց անթերի գործողութեանն. իր այս հոգեկան զգացումը արտաքին փայլով և ցոյցերով չէր պարուրուած, այլ Աւետարանի սուրբ ու վեհ սկզբունքներուն մէջ կը փնտեր փայլը, և ո՞վ գտնէ թէ՛ այն կողմը, այն խեղճան հետադարձութիւնը, և այն անվեհեր գործունէութիւնը, զորս ամէն ոք նորա անձնաւոր մտաց ու անձնավարութեան բուն երեւոյթները կը համարէր, չէր քաղեր նա ի հաւատս ունեցած անյեղի վստահութիւնէն, կրօնասէր էր նա բառին ճշգրիտ և գեղեցիկ առումով: Իր ընտանեկան յարկը խաղաղութեան և սիրոյ տաճար մ'է գոցողը, որուն վրայ կը ճառագայտէր նշանակութիւնն յոյ իցոյ. ամուսնագեղեցիկ երեւոյթանկութիւն մը կը թելերէ հոն, ի փոքունց սէր և անխնամք առնէ՞ն, ի մեծաց գոբողութեանը, հարեւրատարութիւն և աղապատանք առ փոքունը, հասակաորտաց մէջ զորով և համբարայն գործակցութիւն. իսկ ընդհանուր իր կողմէն ամենախորին դատականքն և ամենափոքր սէր առ մեծ Պապան (Հան-

Տիարպէքիր, 21 Յունուար 1905

Կիւրակէ՛ Մխիթարեանց վարժարան

Յետ Համրիեի քայլերգին՝ սկսաւ հինգ արարուածով հայերէն ողբերգութիւն մը, Անիծալը, որ իւր պէպզէսէ յուղումնաւից անտարաններով խոր տպաւորութիւն մը գործեց հանդիսականաց վրայ։ Դիւրին բան չէ դպրոցական պատանեաց համար՝

ՀԱՆԴԻՍԱՏԵՍ ՄԸ

Մեղքերը լուպիսաթըն միւթմմելե-
նէն ին ինթիգմմը պիղ ապէի Թառիգ
հոսերիւշ Կնէտարի Մխիթարեանաբը, Ռա-
փայկնդան միւսաթիգէթիլէ կնզէ վէ էա-
նէնէն լագըթ կնէնթմմէ իւրէ շահիր
տաւաթ էաթը լուպիսաթը Թաւիլ վէ միւ-
թմմէն սահնէն Թերթիպ իմէթէ, վէ
նաշըրունան հմթէնաթի Թորի, հմ կնիւ-

—Արդ, քեզ հետե միւլ քէ մէկ, պիտ բռնաւ .

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԹՕԼԱՅԵԱՆ